

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Martiny Kúchlerové, Ph.D., ve věci

žalobce: **F. K.**
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
se sídlem Praha 1, Opletalova 25
s adresou pro doručování AK Čechovský & Václavek, s. r. o.
Praha 1, Opletalova 25

proti
žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**
se sídlem Loretské náměstí 5, Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2022, čj. 115167-3/2022-OPL

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Žalobce se žalobou podanou dne 19. 8. 2022 u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2022, čj. 115167-3/2022-OPL, kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Ankaře (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 4. 2022, čj.

1284/2022-ANKAKO (dále také jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím byla podle § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti a řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty ve smyslu § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo podle § 169 odst. 3 téhož předpisu zastaveno. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2022, čj. 18 A 63/2022-36, byla věc postoupena zdejšímu, místně příslušnému, krajskému soudu.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení, obsah odvolání a vypořádal se s jednotlivými námitkami žalobce, přičemž dospěl k závěru, že žádná z námitek není důvodná a neshledal rozpor napadeného usnesení nebo řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy. Správní orgán I. stupně dle žalovaného svůj postup řádně odůvodnil a rovněž uvedl, že případ žalobce nelze považovat za „odůvodněný případ“, což vedlo k nevyhovění žádosti o upuštění od povinnosti podat žádost o vydání zaměstnanecké karty osobně a následnému zastavení řízení o samotné žádosti o vydání zaměstnanecké karty.

II. Shrnutí žalobních bodů

3. Žalobní body míří do tří oblastí, v nichž se měl žalovaný dopustit nezákonnosti. Žalobce předně namítá nesprávný postup správních orgánů, a to v rozporu s § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť chybně vyhodnotily, že v jeho případě neexistují důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Druhý důvod nezákonnosti v postupu správních orgánů spatřuje pro rozpor s § 2 odst. 3 správního řádu a nepřiměřeném zásahu do jeho rodinného a soukromého života i jeho rodinných příslušníků způsobeném rozhodnutím. Třetím důvodem je pak nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu nedostatečného vypořádání odvolacích námitek.
4. Žalobce uvedl, že primárním důvodem korespondenčního podání žádosti byla jeho specifická rodinná situace, neboť na území České republiky vede celý svůj rodinný a soukromý život. Žije zde již po dobu 15 let společně s manželkou a třemi dětmi, z toho dvě jsou nezletilé dcery, které jsou na něm a matce plně závislé emocionálně i materiálně. Na území republiky pobývá i jeho nejstarší syn. Celá rodina je zde plnohodnotně integrována, zejména děti nelze považovat za cizince, mladší syn je dokonce občanem České republiky. Svou rodinnou situaci a spjatost s Českou republikou považuje za nadstandardní a nesrovnatelnou s případy ostatních cizinců, což by mělo vést k aplikaci pojmu „odůvodněný případ“ dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Spolu s dalšími okolnostmi je tak dle něj přesvědčen, že by měl trvat na osobní formě podání žádosti.
5. Dále žalobce brojil proti přílišné délce řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty, kterou by musel strávit ve své rodné zemi odloučen od rodiny, kde nemá žádné rodinné ani materiální zázemí. Opakovaně zdůraznil dlouhodobou nečinnost a nedodržování zákonných lhůt ze strany Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“), což by v důsledku ještě prodloužilo jeho případný pobyt v domovském státě, a tedy nepřiměřený dopad na jeho rodinný život v přímém rozporu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Takový zásah považuje i za rozporný se závazky České republiky vyplývající z Úmluvy o právech dítěte a za porušení § 2 odst. 3 správního řádu. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) sp. zn. 10 Azs 153/2016. Žalovanému vytkl, že se touto odvolací

námitkou (o průtazích v řízení ze strany OAMP) odůvodňující upuštění od osobního podání předmětné žádosti odmítl zabývat a označil ji za nekonkrétní, obecnou a irelevantní, a to přes existující praxi zastupitelských úřadů (např. Generálního konzulátu České republiky v Šanghaji ze dne 2. 12. 2014, čj. 733/2014-SHANG III), které upustily od nutnosti osobního podání žádosti z důvodu překračování lhůt ze strany OAMP.

6. Pokud jde o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, žalobce nesouhlasil s vypořádáním obdobné odvolací námitky žalovaným. Námitku koncipoval projednatelně a jasně a bylo na žalovaném, aby se s ní přezkoumatelným způsobem vypořádal a nikoliv ji *a priori* odbyl. Otázka dopadů do soukromého a rodinného života jeho a členů jeho rodiny je vždy otázkou hypotetickou a na správním orgánu je správná aplikace přímo použitelné právní úpravy v souladu s judikaturou ESLP. Žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 17. 10. 2019, čj. 9 Azs 230/2019-56, a uzavřel, že posouzení přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců je třeba správními orgány provést vždy, což v předmětném případě správní orgány neučinily, pročez shledává rozhodnutí nepřezkoumatelným. Za nepřezkoumatelné považuje i vypořádání námitky naplnění nejlepšího zájmu dítěte a přímé aplikovatelnosti článku 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť v daném případě se jedná i o jeho dvě nezletilé dcery. Správní orgán měl v první řadě transparentně vymezit nejlepší zájem dítěte, což správní orgán I. stupně neučinil, proto nelze souhlasit s odůvodněním žalovaného, že žalobce tuto otázku nedostatečně vymezil.
7. Žalobce namítl i nesprávné vypořádání jeho odvolací námitky týkající se komplikací cestování a jeho případného vycestování do Turecka v souvislosti s pandemií onemocnění Covid-19 a zvýšeným výskytem onemocnění v Číně a vzájemné souvislosti s tureckými letišti, coby světovými leteckými uzly. Rovněž námitka nesprávné aplikace Mezinárodního paktu o občanských a politických právech byla žalovaným nepochopena, ačkoliv směřovala k myšlence, že po vycestování žalobce z České republiky by mu již nikdy nemuselo náležet právo návratu, čímž by jeho rodinný a soukromý život utrpěl. Vyslovil nesouhlas i s názorem žalovaného, že rozsudek NSS čj. 9 Azs 213/2018-22 je aplikovatelný pouze na podmínky ve Vietnamu. Turecko je rovněž velkou zemí a vzdálenost uvnitř země je jedním z relevantních kritérií důležitých pro posouzení existence „odůvodněného případu“ ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Nejednalo se rovněž ani o jediný důvod, proč by mělo být upuštěno od osobního podání žádosti žalobcem, ale v kontextu s ostatními uvedenými důvody k takové výjimce v jeho případě dojít mělo. Přístup žalovaného a správního orgánu I. stupně proto žalobce považuje za nepřezkoumatelný, neboť na stěžejní argumenty bylo správními orgány pohlíženo toliko formalisticky a izolovaně.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

8. Žalovaný označil žalobu za nedůvodnou. Předně předeslal, že předmětem správního řízení bylo posouzení, zda se jedná o odůvodněný případ, pro který by bylo na místě upustit od povinnosti osobního podání žádosti ve smyslu § 163d odst. 3 zákona o pobytu cizinců či nikoliv. Důvody, pro které je na místě upustit od povinnosti osobního podání žádosti, mohou být jednak na straně žadatele, jednak na straně zastupitelského úřadu. Musí přitom jít o překážku, pro kterou je nerozumné a zbytečně tvrdé trvat na osobním podání žádosti (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2011, čj. 9 Aps 6/2010-106).
9. Ohledně první žalobní námitky týkající se nesprávné aplikace § 163d odst. 3 zákona o pobytu cizinců z důvodu žalobcovy specifické rodinné situace žalovaný odkázal na své

rozhodnutí (bod zadruhé), které považuje za vyčerpávající a zohledňující všechny žalobcovy opětovně vznesené důvody. Žalobcovu rodinnou situaci považuje za běžnou, děti jsou buď zletilé (synové narozeni v roce 1998 a 2001) nebo již po absolvování povinné školní docházky (dcery narozeny v roce 2004 a 2006), lze tudíž předpokládat určitou míru autonomie. Emocionální a materiální odkázanost zejména dcer lze v případě, že nyní navštěvují střední školy, považovat rovněž za běžnou (nijak výjimečnou), nikoliv však odůvodňující upuštění od povinnosti žalobce podat žádost osobně. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2018, čj. 1 Azs 296/2018-35, a použitelnost jeho závěrů i na posuzovaný případ, neboť žalobce dosud nedoložil žádný důvod, pro který by jeho přítomnost na území byla nezbytná. Žalovaný připomněl, že žalobce pravidelně cestoval do země původu i v dobách, kdy dcery byly nižšího věku a vyžadovaly větší osobní péči, což stojí v přímém rozporu s tvrzením o jejich plné emoční závislosti na přítomnosti žalobce. Jeho pobytové oprávnění je na území České republiky od roku 2011 nejisté, nadto se v současné době nemůže věnovat ekonomické aktivitě, tudíž i tvrzení o materiální závislosti dcer na jeho přítomnosti je s tímto v rozporu, stejně jako tvrzení, že na území České republiky pobývá již 15 let, ač s vědomím nejisté pobytové situace po dobu 11 let.

10. K námitce komplikací při cestování spojených s pandemií onemocnění Covid-19 žalovaný odkázal na bod zadruhé části III. napadeného rozhodnutí, kde zdůvodnil irelevantnost námítky, neboť dostupnost zastupitelského úřadu v Ankaře nebyla v rozhodnou dobu omezena. Možnost podat žádost osobně v Ankaře z důvodu pandemie ani jejího stavu v Číně nebyla nijak ztížena. Pokud by žalobci nesvědčilo právo návratu v souladu s Mezinárodním paktem o občanských a politických právech, pak by to bylo z důvodu neexistence pobytového oprávnění na území České republiky. Žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti nemůže bez dalšího nahrazovat takové chybějící pobytové oprávnění.
11. Ve vztahu k námitce týkající se nedodržování lhůt ze strany OAMP žalovaný zdůraznil spekulativnost takových tvrzení, nepřiléhavost žalobcem zmíněného rozsudku NSS ze dne 30. 5. 2017, čj. 10 Azs 153/2016-52, a to, že pouhá obava možného procesního postupu jiného správního orgánu v budoucnosti by prakticky představovala nutnost upustit od osobního podání žádosti u všech žadatelů, což by fakticky vyprázdnilo předmětnou právní normu. K tomu odkázal na rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2020, čj. 8 Azs 351/2018-50. Žalobcova tvrzení označil za tendenční a účelová, neboť např. tvrzení o neexistenci jeho materiálního zázemí v Turecku a následné tvrzení o možnosti ubytování u příbuzných žijících ve velké vzdálenosti od Ankary jsou ve vzájemném rozporu.
12. Ohledně dopadů rozhodnutí na život dítěte odkázal žalovaný na rozhodnutí Ústavního soudu České republiky ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19, a ze dne 31. 3. 2021, sp. zn. II. ÚS 1276/2020. K otázce dostatečného vymezení tvrzení žalobce zmínil rozhodnutí NSS ze dne 19. 5. 2016, čj. 5 Azs 262/2015-35, ze dne 6. 12. 2011, čj. 8 As 32/2001-60, ze dne 27. 2. 2020, čj. 8 Azs 351/2018-50, a rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 10. 2016, čj. 30 A 155/2015-66. Má zato, že správní orgán I. stupně, tak i on sám posoudili přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žalobce a rovněž otázku nejlepšího zájmu dítěte, k čemuž odkázal na bod zadruhé části III. napadeného rozhodnutí a body zatřetí a začtvrté prvostupňového rozhodnutí. Podotkl, že žalobci bylo vytknuto, že nedostatečně konkretizoval a vymezil jak tvrzenou nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života, tak samotný nejlepší zájem svých dětí.

13. Dle žalovaného byly všechny odvolací námitky řádně vypořádány. Pokud žalobce nově odkazuje na případ Generálního konzulátu České republiky v Šanghaji ze dne 2. 12. 2014, čj. 733/2014 SHANG III, až v žalobě, pak se jedná o opožděné upřesnění námitek legitimního očekávání. Zejména pak jde o zcela ojedinělé vybočení z rozhodovací praxe, které nemohlo založit legitimní očekávání, neboť se událo již před více než 7 lety, jak ostatně žalovaný dlouhodobě a pravidelně uvádí ve svých rozhodnutích. Toto řízení navíc ani nezohledňovalo délku řízení před Ministerstvem vnitra. Žalovanému je z jeho úřední činnosti znám tento způsob odkazu právě ze strany zástupce žalobce, který tuto námitku pravidelně a opakovaně používá.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání postupem a za podmínek stanovených v ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

A. Skutkový stav věci

15. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce zaslal dne 22. 3. 2022 správnímu orgánu I. stupně prostřednictvím datové schránky žádost o vydání zaměstnanecké karty dle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců a současně požádal o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti ve smyslu § 169d odst. 3 téhož zákona.
16. Ve správním spise je založena lustrace žalobce, jeho manželky a dvou nezletilých dcer z IS KODOX a IS OBZOR ze dne 25. 3. 2022 provedená Policií České republiky, Ředitelstvím služby cizinecké policie, a to ve vztahu k cestám do zahraničí mimo prostor EU leteckou cestou. Dále je zde založena informace OAMP ze dne 23. 3. 2022 k pobytové historii žalobce na našem území, informace ČSSZ ze dne 28. 3. 2022 týkající se pojistných vztahů žalobce, informace z www.rzp.cz o podnikatelské činnosti žalobce, informace od České školní inspekce ze dne 7. 4. 2022 o ukončené povinné školní docházce dvou nezletilých dcer žalobce, zpráva ze základní školy, kterou navštěvovaly, a zpráva Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou, OSPOD, ze dne 1. 4. 2022 týkající se rodiny žalobce.
17. Dne 20. 4. 2022 vydal správní orgán I. stupně usnesení, jímž zamítl žádost žalobce o upuštění od osobního podání žádosti a zastavil řízení o samotné žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání, jež bylo žalobou napadeným rozhodnutím zamítnuto a usnesení potvrzeno.

B. Právní závěry

18. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz).

19. Zároveň podotýká, že podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona.
20. Krajský soud se zabýval nejprve námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v otázce dopadu negativního rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, v otázce nejlepšího zájmu jeho dětí a nevypořádání odvolacích námitek. Nepřezkoumatelné může být rozhodnutí pro nedostatek důvodů anebo pro nesrozumitelnost. K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se opakovaně vyjadřuje judikatura Ústavního soudu i NSS. Platí, že nepřezkoumatelné rozhodnutí zpravidla nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné je zrušit. V souladu s četnou judikaturou NSS týkající se přezkoumatelnosti rozhodnutí odkazuje krajský soud zejména na rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, uveřejněný pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí NSS, který za rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. považuje „zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné“. Za nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů pak NSS v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2013-75, uveřejněný pod č. 133/2004 Sbírky rozhodnutí NSS, vyhodnotil rozhodnutí založená „na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.“ Za zásadní je pak třeba považovat postoj NSS vyjádřený v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, čj. 8 Afs 267/2017-38, dle něhož „nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí.“ Tedy ani skutečnost, že správní orgán I. stupně, resp. žalovaný nereagovali ve svých rozhodnutích explicitně na každou dílčí námitku a argument žalobce či každý uvedený judikát, nemůže vést k nepřezkoumatelnosti jejich rozhodnutí. Nadto jako vypořádání se s konkrétní

námitkou lze považovat i odlišný, odůvodněný názor správního orgánu v odůvodnění rozhodnutí. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení tak, aby žádná z nich nezůstala bez náležité odpovědi. Odpověď na základní námitky však v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související. (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008-13).

21. Krajský soud neshledal, že by napadené rozhodnutí takovými zásadními vadami trpělo. Z rozhodnutí správních orgánů je zjistitelné, o čem i jak rozhodly, je zjistitelný i jejich obsah a důvody, pro něž byla vydána. Z rozhodnutí je rovněž zřejmé, jaký skutkový stav vzaly správní orgány za rozhodný a jak uvažily o pro věc podstatných skutečnostech. Námitkami žalobce se správní orgány zabývaly, uvedly, z jakých důvodů mají vznesené argumenty za neopodstatněné. Obě rozhodnutí správních orgánů tak jsou ve smyslu shora uvedené judikatury NSS přezkoumatelná.
22. Zásadní pro toto řízení je zodpovězení otázky, zda správní orgán I. stupně měl upustit od povinnosti podat předmětnou žádost (dle § 42 g zákona o pobytu cizinců) osobně ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců a pokud ano, zda takové rozhodnutí bylo přiměřené ve smyslu § 174a téhož předpisu.
23. Zaměstnanecká karta je zvláštním typem pobytového oprávnění upraveným v ustanovení § 42g zákona o pobytu cizinců a jedná se o zvláštní typ pobytu na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu (srov. rozsudky rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 5. 2017, čj. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS, a čj. 7 Azs 227/2016-36, č. 3603/2017 Sb. NSS). V souladu s § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen podat osobně žádost o její udělení. Z ustanovení § 169f zákona o pobytu cizinců vyplývá, že žadatel je povinen si předem sjednat termín osobního podání žádosti způsobem, který zastupitelský úřad zveřejní na své úřední desce.
24. Zmíněné ustanovení § 169d zákona o pobytu cizinců stanoví v odstavci prvním cizinci povinnost podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, čímž je i žádost o vydání zaměstnanecké karty dle § 42g odst. 1 téhož zákona, osobně. Následující odstavce vysvětluje, že osobním podáním žádosti se rozumí úkon žadatele, při kterém se žadatel osobně dostaví ke správnímu orgánu, u kterého má být žádost podána, a osobě přímo se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu určené k přijetí žádosti podá žádost v době určené pro jednotlivé druhy a účely pobytových oprávnění a ve formě a způsobem, který stanoví tento zákon. Výjimečný postup spočívající v možnosti upustit od povinnosti osobního podání žádosti svěčuje zákon zastupitelskému úřadu v odstavci 3 téhož ustanovení, a to pouze v odůvodněných případech, a pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Řízení je v pak zahájeno dnem, kdy žádost došla zastupitelskému úřadu. Neupustí-li zastupitelský úřad od povinnosti osobního podání žádosti, řízení o žádosti usnesením zastaví. Zastupitelský úřad může od povinnosti osobního podání žádosti upustit také bez uvedení důvodů cizincem, jsou-li mu důvody pro toto upuštění známy z jeho úřední činnosti, nebo může učinit na své úřední desce prohlášení, že od povinnosti osobního podání žádosti upouští pro určitý druh žádostí o pobytová oprávnění podaných v budoucnu, a to zejména v případech, pokud je cizinec nebo jeho zaměstnavatel účastníkem vládou schváleného programu.

25. Z výše citovaného ustanovení plyne, že žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podává cizinec osobně, pouze v případě, že existují okolnosti, pro něž by bylo setrvání na povinném osobním podání žádosti neúměrným požadavkem, příslušný správní orgán může od této povinnosti upustit. Krajský soud se v žalobcově případě zabýval, zda žalovaný a potažmo orgán I. stupně postupovali v mezích zákona či nikoliv, když situaci žalobce nepovažovali za „odůvodněný případ“ a nevyhověli jeho žádosti o upuštění od povinnosti podat žádost osobně ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
26. Krajský soud při svém posouzení vycházel z ustálené judikatury vymezující povahu žádosti podanou jinak než osobní formou. Především se jedná o možnost výjimečnou, určenou pro případy, kdy by bylo trvání na osobním podání žádosti tvrdé a nerozumné (srov. rozsudky NSS ze dne 11. 8. 2015, čj. 6 Azs 77/2015-36, ze dne 27. 7. 2016, čj. 10 Azs 219/2015-67 či ze dne 8. 9. 2016, čj. 10 Azs 163/2016-37). Dále platí, že žadatel musí uvést konkrétní důvody, proč právě jeho případ má být oním „odůvodněným případem“, v němž nemá správní orgán trvat na osobním podání žádosti (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2016, čj. 10 Azs 219/2015-67), přičemž povinností žadatele je rovněž jím tvrzené údaje doložit (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 Azs 77/2015-36). Dále krajský soud konstatuje, že ustanovení § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců v sobě zahrnuje kombinaci správního uvážení (správní orgán „může“) a neurčitého pojmu „odůvodněný případ“. Nejprve správní orgán provádí výklad neurčitého právního pojmu v každém jednotlivém případě v rámci svého odborného posouzení, zda konkrétní případ lze podřadit pod neurčitý právní pojem, či nikoliv. Správní uvážení realizuje správní orgán až v případě, že uzavře, že daný případ lze pod neurčitý právní pojem podřadit, pak je směřován k povinnosti rozhodnout způsobem, který norma předvídá (srov. rozsudky NSS ze dne 12. 8. 2011, čj. 5 As 47/2011-77 a ze dne 9. 8. 2018, čj. 9 Azs 213/2018-22). Naopak, není-li neurčitý právní pojem naplněn, není dán prostor pro jakoukoliv úvahu správního orgánu (rozsudek NSS ze dne 28. 1. 2015, čj. 1 Azs 200/2014-27, č. 3200/2015 Sb. NSS). Krajský soud proto v nynější věci posuzoval, zda správní orgán postupoval v zákonných mezích, když pod pojem „odůvodněný případ“ nezahrnul důvody, které žalobce uvedl, a zda se tedy vyvaroval svévole při naplňování obsahu neurčitého právního pojmu.
27. Výkladu pojmu „odůvodněný případ“, jehož naplnění je podmínkou upuštění od povinnosti osobního podání žádosti, se NSS opakovaně zabýval (srov. např. rozsudek ze dne 9. 8. 2018, čj. 9 Azs 213/2018-22, ze dne 14. 11. 2019, čj. 1 Azs 217/2019-32, nebo ze dne 12. 3. 2020, čj. 2 Azs 147/2019-41). Jak již bylo zdůrazněno, podat žádost o taxativně zákonem vymezené pobyty jinou formou než osobním podáním je výjimečná možnost a jedná se především o případy, kdy by bylo trvání na osobním podání žádosti tvrdé a nerozumné (srov. rozsudky NSS ze dne 11. 8. 2015, čj. 6 Azs 77/2015-36, nebo ze dne 30. 7. 2020, čj. 2 Azs 148/2019-40). NSS pak v rozsudku ze dne 9. 8. 2018, čj. 9 Azs 213/2018 - 22, upřesnil, že „odůvodněný případ“ není redukován pouze na existenci omezení způsobených zdravotním stavem, ale jde rovněž o situace, kdy je dostupnost zastupitelského úřadu objektivně velmi ztížena. Lze uvažovat i o situaci, kdy samotný zastupitelský úřad může mít např. natolik závažné provozní problémy, že nebude možné jej osobně navštívit.
28. NSS opakovaně uvedl, že ačkoliv neexistuje veřejné subjektivní právo na upuštění od osobního podání, nelze vždy zcela vyloučit zásah do práva žadatele na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod v důsledku zamítnutí žádosti

o upuštění od osobního podání žádosti o pobytové oprávnění (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2011, čj. 9 Aps 6/2010-106, č. 2387/2011 Sb. NSS, ze dne 12. 2. 2021, čj. 2 Azs 265/2020-38). Dále NSS opakovaně připomněl, že konkrétní důvody pro upuštění od povinnosti podat žádost osobně musí vymezit žadatel, což plyne z jeho povinnosti důvodnost žádosti „doložit“ ve smyslu § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2016, čj. 10 Azs 219/2015-67). Požadavek zákonodárce na osobní kontakt žadatele s odpovědnými úředníky České republiky sleduje dle NSS legitimní cíl, jímž je ověření totožnosti, motivace a osobních a dalších poměrů žadatele, na základě čehož může Česká republika zvážit bezpečnostní rizika a jiné aspekty související s následným uvážením, zda má či nemá být vyhověno žádosti žadatele. Stát však nesmí povinnost osobního podání žádosti zneužívat ke svévolnému faktickému bránění žadatelům své žádosti vůbec podat, a tím k faktickému znemožnění ucházet se o pobytová oprávnění v České republice (srov. např. rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2017, čj. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS).

29. Žalobce se ve svých žalobních námitkách dovolává své specifické, nadstandardní rodinné situace, vedení soukromého a rodinného života na území České republiky, jež lze dle jeho názoru v souhrnu pro svou nadstandardní intenzitu ve srovnání s jinými cizinci podřadit pod „odůvodněný případ“ uvedený v odstavci 3 ustanovení § 169d zákona o pobytu cizinců. Hodnocení a postup správního orgánu I. stupně přitom považuje za nezákonný.
30. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žádost o upuštění od povinnosti osobního podání není důvodná, což odůvodnil na stranách 4 až 8 svého rozhodnutí. Správně zdůraznil, že povinnost podat předmětnou žádost na zastupitelském úřadě je stanovena zákonem a nejedná se pouze o formální povinnost, jak se snaží žalobce tvrdit. Zároveň shrnul žalobcovu pobytovou historii a rovněž správně konstatoval, že se žalobce na území České republiky zdržuje bez platného pobytového oprávnění. Odůvodněnost případu pro distanční podání žádosti neshledal. Žalovaný se pak podřazením žalobcovu případu pod pojem „odůvodněný případ“ zabýval výslovně na stranách 2 - 7 žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž hodnocení a postup správního orgánu I. stupně shledal jako správný.
31. Krajský soud se ztotožňuje s hodnocením správních orgánů, že žalobcův rodinný život nenaplňuje znaky nadstandardnosti, ale naopak je zcela běžným příběhem cizinců žijících na území České republiky po delší dobu. Ačkoliv žalobcova manželka a jeho děti (2 zletilí synové a 2 dcery v době rozhodování blízké věku zletilosti) žijí v České republice ve společné domácnosti, dočasné odloučení otce nelze považovat za zvláštní situaci, nestandardní či přílišně tvrdý a nerozumný požadavek. Nezletilé děti dokončily základní školní docházku, nyní se připravují na výkon povolání, ze sdělení OSPOD i základní školy, kterou navštěvovaly, ba ani z tvrzení žalobce nevyplývají a nebyla zjištěna žádná zdravotní omezení dětí či zvláštní potřeby, které by nepřetržitou přítomností otce u takto velkých dětí odůvodňovaly. Argumentaci žalobce o přísnosti či nepřiměřené tvrdosti postupu správního orgánu tak nelze přisvědčit. Naopak se lze plně ztotožnit se závěrem správních orgánů zpochybňujícím pravdivost tvrzení žalobce (otec nedisponuje platným pobytovým oprávněním, tedy ani pracovním povolením, těžko tak může materiálně zajišťovat dcery a zbytek rodiny, do své země původu pravidelně cestoval již v dobách útlého dětství svých dcer, tudíž tvrzení o jejich emoční závislosti a z toho důvodu nutnosti jeho nepřerušené přítomnosti byla rovněž důvodně zpochybněna).

32. Pokud pak jde o otázku probíhající pandemie onemocnění Covid - 19 a tureckých letišť, lze se rovněž ztotožnit se závěry žalovaného, které uvedl na straně 7 napadeného rozhodnutí, neboť činnost správního orgánu I. stupně nebyla v předmětné době omezena, což ostatně ani žalobce netvrdí. Úvahy o globálním vlivu výskytu onemocnění v Číně nemohly být relevantní, neboť nečinily překážku na straně zastupitelského úřadu v Ankaře při přijímání osobních žádostí o zaměstnanecké karty. Tato odvolací námitka byla žalovaným správně a dostatečně vypořádána. Rovněž žalobní námitka tvrzeného porušení Mezinárodního paktu o politických právech je zcela irrelevantní. Případná neexistence práva návratu žalobce je totiž přímým důsledkem neexistence jeho platného pobytového oprávnění na území České republiky, což nemůže vést k oprávněnosti požadavku, aby byl jeho případ posuzován jako „odůvodněný případ“ ve smyslu § 169d zákona o pobytu cizinců.
33. Pokud jde o argumentaci ke vzdálenostem v Turecku, pak lze obecně souhlasit s tím, že vnitřní vzdálenost v zemi původu z pohledu nedosažitelnosti zastupitelského úřadu či i vzdálenost mezi Českou republikou a zemí původu (pro případ pobytu žadatele na našem území) je třeba ze strany správních orgánů posoudit. Vzhledem k tomu, že tuto námitku vznesl žalobce až v odvolání, vypořádal se s ní žalovaný, a to na straně 8 a 9 napadeného rozhodnutí zcela dostatečně. Se žalovaným lze souhlasit, že Turecko je dostupnou zemí s pravidelným leteckým spojením Praha - Istanbul (cca 2,5 hod.) a Istanbul - Ankara (cca 1 hod.). Rovněž nepřítomnost žalobcem zmíněného rozhodnutí NSS čj. 9 Azs 213/2018-22 zhodnotil žalovaný správně. Dlužno dodat, že zmíněné rozhodnutí posuzovalo zcela jiný skutkový stav (jednalo se o žadatele - nezletilé dítě - o povolení k dlouhodobému pobytu, jehož oba rodiče žili v České republice a vnitřní i vnější vzdálenost a dostupnost úřadu ve Vietnamu, na jehož území zastupitelský úřad dle konstantní judikatury ztěžoval žadatelům možnost samotného osobního podání žádosti). Takové skutkové okolnosti a jejich podřazení pod pojem „odůvodněného případu“ nelze s nyní posuzovanými okolnostmi ztotožňovat. V nyní posuzovaném případě jde o dospělého žadatele o zaměstnaneckou kartu žijícího bez platného pobytového oprávnění na našem území po řadu let, jeho domovskou zemí je letecky běžně dostupné Turecko a ani praxe zastupitelského úřadu na území Turecka dosud nebyla správními soudy posuzována negativně.
34. Pokud jde o posouzení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, pak jeho odst. 1 stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
35. Otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince se NSS již zabýval opakovaně. Např. v rozsudku pod sp. zn. 1 Azs 296/2018 posuzoval dopady opuštění území České republiky do soukromého a rodinného života cizince, a to na základě rozhodnutí, jímž mu byla uložena povinnost opustit území České republiky podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a dospěl k závěru, že „[n]elze přisvědčit ani námitce stěžovatele, že zásah do jeho soukromého a rodinného života v důsledku

napadeného rozhodnutí není přiměřený. Nejvyšší správní soud dal za pravdu závěrům správních orgánů, podle kterých rozhodnutí o povinnosti opustit území sice představuje určitý zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele, ovšem s ohledem na to, že jde o v podstatě nejmírnější opatření pro cizince neoprávněně pobývajícího na území ČR, které není spojeno se stanovením doby, po kterou je cizinci vstup na území ČR zakázán, lze tento zásah považovat za přiměřený. Stěžovatel sice na území ČR pobývá dlouhodobě (do ČR přicestoval v roce 2005), avšak již od roku 2010 nedisponuje žádným pobytovým oprávněním, za což byl také v minulosti opakovaně sankcionován. Svůj pobyt se snažil různými, i zjevně účelovými (stěžovatel žádal o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU v době, kdy již měl vztah se svou manželkou) způsoby legalizovat, avšak bezúspěšně. Na území ČR má sice rodinu (manželku a dvě nezletilé dcery), tu si však založil již s vědomím svého protiprávního pobytu a musel tak dopředu počítat s tím, že bude nucen si svůj pobyt na území ČR zlegalizovat. Nezletilé děti stěžovatele mohou po nezbytnou dobu, kdy bude stěžovatel muset vycestovat za účelem vyřízení potřebného pobytového oprávnění v zemi původu, setrvat na území ČR se svou matkou. Vzhledem k částečné konsolidaci situace na zastupitelském úřadě v Hanoji spojenou s nefunkčností tzv. Visapointů by nemělo jít o nijak dlouhodobé odloučení rodiny, ale pouze o její dočasné rozdělení z důvodu legalizace pobytu jednoho z jejích členů. Bude tak do určité míry záviset na aktivitě stěžovatele, kdy se mu podaří svou situaci vyřešit.“ Jelikož dopady do soukromého a rodinného života v důsledku opuštění území nejsou nepřiměřené, ztotožnil se NSS následně ve svém rozhodnutí ze dne 27. 2. 2020, čj. 8 Azs 351/2018-50, i se závěrem, že rozhodnutí správních orgánů o neupuštění od osobního podání žádosti ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců není rozporné s čl. 32 Listiny základní práv a svobod, čl. 3 a 9 Úmluvy o právech dítěte ani s čl. 5 odst. 5 směrnice Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny.

36. Lze připustit, že povinnost dostavit se osobně k zastupitelskému úřadu určitým způsobem zasahuje do soukromého a rodinného života cizince. Klíčové v projednávané věci však je, zda požadavek, aby žalobce vycestoval z území České republiky a obstaral si ve svém domovském státě platný pobytový titul, nepředstavuje takový dopad do jeho soukromého a rodinného života, který lze považovat za nepřiměřený.
37. Krajský soud předně nesouhlasí s žalobcem, že by správní orgány jakkoliv rezignovaly na posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, či že by se takovými dopady zabývaly pouze paušálně bez zohlednění konkrétních specifik daného případu v rozporu s požadavkem § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně se hodnocením přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců zabýval na straně 4 a 5 svého rozhodnutí. Žalovaný pak v podstatě totožně formulovanou námitku vypořádal na stranách 5 až 8 napadeného rozhodnutí, přičemž zdůraznil, že v souladu s judikaturou k zásahu do rodinného života dojde pouze výjimečně u účastníka, který na zdejším území pobývá v dlouhodobé nejisté pobytové situaci. Obdobně uzavřel žalovaný i ohledně nejlepšího zájmu dítěte, přičemž odkázal na závěry správního orgánu I. stupně, který vážil hodnoty jako nejlepší zájem dítěte a veřejný zájem na dodržování právního řádu a věnoval mu patřičnou pozornost.
38. V této souvislosti lze poukázat i na nález Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19 (dostupný na www.usoud.cz), v němž tento soud uvedl, že je třeba rozlišovat mezi různými kategoriemi právních řízení podle typu dopadu na dítě. Dle uvedeného nálezu lze posuzované řízení podřadit na samou hranu třetí kategorie („do třetí kategorie spadají řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte /přímo

rozhodovat o jeho právech a povinnostech/, ale které mají na dítě zprostředkovaný právní dopad, neboť jejich výsledek je nutně a nepominutelně spojen s navazující změnou právního postavení dítěte např. řízení o vyhoštění jeho pečující osoby, na něž buď navazuje řízení o změně péče o dítě či vycestování dítěte za pečující osobou a změna jeho trvalého pobytu“). U třetí kategorie je zájem dítěte jen jedním, byť nepochybně významným, z vícera zájmů různých dalších subjektů, mezi kterými je třeba vyvažovat a které mohou být stejně významné či dokonce významnější, je třeba zvažovat míru péče o nezletilé, míru jejich závislosti na žalobci, hloubku emočního vztahu, míru ohrožení řádného vývoje dítěte v případě nepřítomnosti otce. Všechna tato kritéria je třeba následně vážit proti dalším konkurujícím zájmům jako je právě povinnost žalobce vyplývající ze zákona o pobytu cizinců, následky nedodržení daných předpisů, ochrana veřejného zájmu, závažnost činu, jeho následky atd.

39. Krajský soud se k hodnocení správních orgánů ohledně otázky přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života i otázky nejlepšího zájmu dítěte musí přiklonit. Ačkoliv žalobce opakovaně argumentuje zásahem do rodinného života a nejlepším zájmem nezletilých dcer, nedoložil ani správním orgánům (ani v soudním řízení) žádné důkazy, které by prokazovaly nezbytnost jeho nepřetržité přítomnosti na území České republiky ve vztahu k rodině či konkrétně nezletilým dětem. V této souvislosti krajský soud upozorňuje na poslední větu ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, která cizinci ukládá povinnost v rámci řízení poskytnout veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti rozhodnutí. Jakkoli správní orgány nesou odpovědnost za řádné shromáždění podkladů pro rozhodnutí (§ 3, § 50 odst. 2 a 3 správního řádu), nelze po nich požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch porušení práva na soukromý a rodinný život, neboť je to především tento cizinec, kdo disponuje relevantními informacemi ze svého soukromého a rodinného života a kdo nejlépe může vylicít, proč by mělo jeho právo na respektování soukromého a rodinného života převážet nad jinými zájmy a hledisky (srov. rozsudky ze dne 29. 11. 2012, čj. 9 As 142/2012-21, ze dne 10. 12. 2018, čj. 6 Azs 322/2018-28, či ze dne 14. 3. 2019, čj. 1 Azs 367/2018-34). Krajský soud tedy souhlasí se správními orgány a musí konstatovat, že ani on neshledal žádné výjimečné důvody, pro které by na žalobci nebylo možné spravedlivě požadovat, aby na přechodnou dobu vycestoval a uvedl svůj pobyt do souladu s právním pořádkem České republiky. Krajský soud dospěl k závěru, že veřejný zájem státu na tom, aby na jeho území pobývali jen cizinci s platným pobytovým oprávněním, převážil v nyní projednávaném případě nad zájmem žalobce na ochraně jeho soukromého a rodinného života.
40. Krajský soud proto uzavírá, že se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce vypořádaly správní orgány dostatečně, žalobní námitku proto důvodnou neshledal.
41. Pokud žalobce argumentuje tím, že OAMP nedodržuje lhůty, pak krajský soud takové obecné tvrzení považuje za irelevantní a odkazuje na rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2020, čj. 8 Azs 351/2018-50, v němž tento soud konstatoval, že „pokud stěžovatel rozporuje smysluplnost osobního podání žádosti, formálnost takového postupu a obecně nedodržování lhůty k rozhodnutí o žádosti Ministerstvem vnitra, nejedná se o skutečnosti, které jsou pro danou věc relevantní. Osobní forma podání je stanovena přímo zákonem. Zastupitelský úřad se tedy při posuzování žádosti o upuštění od osobního podání nezabývá tím, zda je osobní podání v konkrétním případě rozumné či nezbytné,

nehodnotí ani případnou délku správního řízení. Zabývá se výlučně tím, zda existují důvody, pro které není třeba na osobním podání trvat. Předmětem soudního přezkumu proto není hodnocení smysluplnosti či efektivity osobního podání, ale pouze posouzení, zda správní orgány správně vyložily neurčitý právní pojem „odůvodněný případ“ a poté jej správně aplikovaly na zjištěný skutkový stav. Argumentace krajského soudu vypořádávající se s námitkou stěžovatele o formalistickém přístupu, resp. smysluplnosti postupu správních orgánů, jde nad rámec projednávané věci. Námitky stěžovatele brojící proti této argumentaci se proto mýlí s podstatou věci. Pro úplnost však lze doplnit, že argumentace krajského soudu je i v této části přiléhavá. Rovněž se z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že délka řízení o žádosti o povolení pobytu, není pro posouzení žádosti stěžovatele rozhodná, a nemůže založit důvody, které by měly stěžovateli zabránit v osobním podání žádosti.“ Lze dodat, že žalobcův odkaz na rozhodnutí NSS sp. zn. 10 Azs 153/2016 není přiléhavý, neboť v odkazovaném případě se jednalo o posouzení zastupitelských úřadů ve Vietnamu, potažmo na Ukrajině a jejich praxi, která ztěžovala až bránila žadatelům v přístupu k úřadům a vůbec v příležitosti žádost podat (vždy však osobně). Ohledně žalobcem tvrzené praxe zastupitelských úřadů a žalobcem zmíněného případu Šanghajského zastupitelského úřadu lze jen přisvědčit vyjádření žalovaného, že se jedná o 7 let starý případ, který je naopak vybočením z praxe zastupitelských úřadů, nikoli zažitou praxí a je odůvodněn toliko výjimečnými skutkovými okolnostmi, jak ostatně vyplývá i z judikatury správních soudů. Ani této žalobní námitce tak nebylo možno přisvědčit.

V. Závěr a náklady řízení

42. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
43. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 27. dubna 2023

JUDr. Jan Rutsch v. r.

Za správnost vyhotovení: R. V.

předseda senátu